

IZ POLJSKE ŽENSKÉ LIRIKE

SVOJEMU TELESU

Maria Pawlikowska

Ne bodi moj sovrag in samodržec jezni,
ki muhast se upira tej veseli duši!
Na rokah v svet me nesi, o telo ljubezni,
spoštujva se med sabo. A ko vse se zruši,
ko vse odide proč in upanje premine,
se spomni moje prošnje, o prijatelj ljubi:
umriva brez vseh misli, kot ovene resa,
ta drobna zvezda cvetk — kot pesmi glas izgine
in kot srce poklanja deklica, ki ljubi.

O TETI, KI SE JE ZASTRUPILA

Maria Pawlikowska

Brez čarov čarodejk so tete se rodile,
bile so resne žene, kisle in robate,
brez skodranih trepalnic, nogavic iz svile
in brez oči skrivnostnih, brez pričeske zlate.

Bile so resne s cvetjem, sadjem in otroki,
podjarmile može so, lišp zasovražile,
pri mesecu so mirno zaspale v sen globoki,
vse čvrste kot kokoši in polne drobne sile.

Edino omahljiva, dišeča teta Lila
bila je kot pariška lutka lepa v lica.
Če dala je poljub, tenčico je odkrila
in zmeraj je nosila perje kakor ptica.

Nenadno pa so temne misli jo obdale
in strele v njej se vžgale v vihri pomladanji...
A tete niso vedele, ko so žalovale,
kako diši ljubezen... in peče strup podganji.